

Jasmina Malešević

dnevnik urbane sirene

Jasmina Malešević je rođena 18.10.1962. godine u Beogradu. Po profesiji je veterinar, po zanimanju je obučar, po dužnosti pesnik. Član je UKS.

Objavljene knjige:

Rođeni iz iste smrti – poetski dijalog o ljubavi – Jasmina Malešević & Vojislav Brković, Sfairos 1990. godine

Skarabeg – Jasmina Malešević, Sfairos 1992. godine (poezija u prozi)

Adame ne ljuti se – Aleksandra Sladana Milošević & Jasmina Malešević, Draslar Partner, 2001. (proza)

Jadi mladog anđela – Jasmina Malešević, Asocijacija Ars et Norma, 2010. (poezija)

Fotografija: Maja Tomić

Biblioteka **Pero**

Urednik
ANA SOVILJ

Jasmina Malešević

dnevnik urbane sirene

*neka u svima nama ostanu
samo čestite čestice ljubavi*

SIRENA

Ako se život uporedi sa putovanjem, sirene u njemu predstavljaju zamke rođene iz želja i strasti. Pošto potiču od neodređenih elemenata iz vazduha (ptice) ili mora (ribe), od njih su napravljena stvorenja iz podsvesti, čarobnih i strasnih snova iz kojih izbijaju mračni i iskonski čovekovi nagoni.

One simbolizuju samouništenje želje koju pokvarena mašta, umesto kao stvarni objekat ili ostvarljiv čin, prikazuje kao bezumni san. Kao Odisej, treba da se vežemo za okrutnu stvarnost jarbola koji je centar broda, koji je životna osa duha, kako bismo pobjegli od iluzija strasti.

REČNIK SIMBOLA
A. Gerbran i Ž. Ševalije

prva
sirenina glava

URBANA SIRENA

Hiljadu šesnaest godina...
Sirena nije vodila ljubav.
Hiljadu šesnaest godina i sedam meseci...
Sirena nije otključala srce, čak ni da ga proветри.
U proleće, leto, jesen i zimu, sakupljala je patnje.
Njeno telo je bilo topli dom za bolove beskućnike.
Kada bi bolovima postalo pretesno, otvarala je frižider.

Posle jela, Sirena je zatrpavala patnje.
Oslikavala je zvezdane bolove.
Vezla je ledene prekrivače.
Kada bi se glad promeškoljila u utrobi, punila je zamrzivač.
Previše debela, previše repata za urbanu sirenu, beskućnicima je bila savršen domaćin.

Posle hiljadu šesnaest godina, sedam meseci i dvadeset devet dana...
Došla je noć kada su hrana i bol izgubili smisao.
Sirena je ustala na levo peraje.
U glavi su joj pucali gromovi.
– Skočite s mosta! – rekla je patnjama.
Patnje nisu imale kud!
Uzele su zavežljaje i izabrale most koji se dobrovoljno javio.
Želeći da uveća značaj života, Sirena je donela još nekoliko drastičnih odluka:

Odlaziće na plivanje, da ojača košćice.
Napisaće Dnevnik o podsvesti.
Popeće se na jarbol.
Postaće pretraživač sopstvenog duha.
Na kraju putovanja, odbaciće balast.
Napraviće malo mesta, za nešto novo.

Po hitnom postupku, Sirena se razvela od muževa-mornara.
Posejdonu je poslala neopozivu ostavku.
Podigla je novac iz banke.

Umetnička sloboda je povezana sa siromaštvom.
Pisaće dok traju zalihe.
Sirena je isključila telefon.
Zaustavila je vreme, koje se prostire unutrašnjim svetom.

Pokrenula je memoriju...
Posvećenu otkrivanju čestitih čestica ljubavi.

PUTOVANJE KROZ SOPSTVENO VREME

*Pipajući u mraku, Sirena se približila detinjstvu.
Pojavilo se drvo kajsije, zatim dvorišna staza.
Stidljivo šireći nozdrve, provlačio se miris kajsija.
Majka je na terasi prostirala veš.
Ne!
Neće početi od kajsija...
Plivaće unazad, još nekoliko godina.
Sirena će se vratiti...
Do prvog bljeska, kada je imala dve godine.
Do prvog pada, kada je imala tri godine.
Do prvog straha, kada je napunila četiri...*

KADA JE IMALA DVE GODINE

*Čim se našla u kuhinji, Sirena je od uzbuđenja isprekidano pljuskala.
Videla je zeleni kredenac, šporet i linoleum prašnjav od uglja.
Pružila je ručice...
Uspela je da se popne na stolicu.
Propela se na prste, pokušavajući da dohvati mače koje se umiljavalo s druge strane prozora.
Mačka je izazvala bljesak u njenom mozgu.
Prvu svest o radosti postojanja.
Majka joj je dala parče kobasice...
Otac je Sirenu podigao, kako bi kroz rešetke nahranila mače.
Otac je Sirenu spustio.
Majka joj je na bzinu obukla kaputić.
Mama i tata su žurili na posao.
Sirena nikada nije žurila u obdanište.*

KADA JE IMALA TRI GODINE

*Sirena je trčala po kuhinji.
Majka je spremala kredenac.
Na pola puta, preprečila se šerpa.
Sirena je stala.
U glavi su se pokrenuli bubnjevi.
Sirenu je neko dozivao, neko se smejao.
Sela je na hoklicu.
Bez mnogo muke, prebacila se na sto.
Uspravila se...
Pogledala je u dno ogromne plave šerpe.
Pre nego što je skočila, primetila je mamino iskrivljeno lice.
Skočila je na glavu!
Nije mogla da promaši.
Iz mraka, Sirena se vratila u mamin zagrljaj.
Majka je izbezumljena.
Ljubi je i stavlja hladnu krpu na ludu glavu svog deteta.*

KADA JE IMALA ČETIRI GODINE

*U istoj prostoriji, Sirena tupka loptom.
Tup tup, dobacuje se s patosom.
Tup tup, dobacuje se sa zidom.
Tupkanjem, lopta otkucava tajanstvenu šifru.
Sirenu neko priziva.
Nešto neobjašnjivo u njoj, rukama pridržava loptu.
Desna noga se savija u kolenu.
Stopalo preuzima zamah.
Svom snagom, Sirena šutira loptu u beskraj.
U tom beskraju, raspršio se bokal prepun vode.
Raspršilo se ogledalo na sve strane.
Sirena ne zna šta se dešava!
Dlanovima pritiska uši!
Otac silazi niz podrumске stepenice.
Želi da je povuče za kosu, ali se suzdržava.*

Sirena vrišti zbog probušene lopte.

RAZUM TRAŽI REČ

Stop!

Sirena će se sada prebaciti na svesnu obradu podataka.
Na analizu događaja i uklanjanje kamenja.

Zašto je slika mačke ozarila njene oči?
Zato što nije imala igračke?
Ne!
Zato što su se na čudesan način susrela dva bića.

Zašto je sa stola skočila u šerpu?
Zato što je htela da se vrati u majčinu utrobu?
Ne!
Zato što je htela da dodirne more!

Zašto je Sirena šutnula loptu?
Zato što se misli vrte u glavi?
Ne!
Zato što je u lopti snaga beskraja.

MUZEJ SAMOSPOZNAJE

Cilj putovanja kroz vreme je...
Susret s mračnim delovima lobanje, koji su u ropstvu.
Posle nuklearne dijagnostike:
Laži...
Obmana...
Zataškavanja...
Prosvetljavanja...
Osveščivanja...
Cilj putovanja kroz vreme je osvajanje slobode.
U oslobođenim zonama, emocijama će se trgovati po izuzetno povoljnim cenama.
Cenzure, carine i strahovi koji su prethodno ograničavali svest, biće balsamovani i poklonjeni Muzeju samospoznaje.

Zašto?

Zato što je Sireni veoma stalo da pronađe koren strasti.
Da ga iskopa, iščupa i razapne na jarbol, nadajući se da nije u pitanju koren mangrova.

Sirena ima hiljadu četrdeset osam godina...
U vrtlogu je putovanja.

Mehurići sećanja šište, dok joj pokazuju put kroz svemirske tunele.
Sirena nosi torbu s alatom.

Peraja pokreće u ritmu klatna i prepušta se tami.

KADA JE IMALA PET GODINA

Sireni je mačje oko pomoglo da nasluti ivice pećine.
Otvorila je torbu.
Raskopavala je i raščićavala jer je svako vraćanje potresno.
Pažnju je usmerila na video.
Sačekala je da se izoštri slika, da približno podesi boje.

*Leto je.
Bašta miriše na ruže.
Sirena lako priziva mirise, koji su rastvoreni u telu.
Miris ljubičastog somota.
Tamnocrvenog pliša.
Belih, žutih i ružičastih latica.
Lattice mogu da je sakriju.
Toliko ih ima.
Sunce joj miluje leđa.
Sirena miluje lattice i pravi parfem.*

Stop!

Ovo je presedan!
Zašto je Sirena opsednuta mirisom?
Kako zašto?

Hiljadu puta, Sirena je snimila pluća.
Na svakom rendgenskom snimku, ljubav ima oblik ruže!

RODOSLOV PATNJI

Sirena je skinula naočare s kineskom dioptrijom.
Grudi joj pulsiraju od preosetljivosti na ruže.
U dubini mozga, pale se bakljice.
S vremena na vreme, Sirena treska frižider.
Frižider je prazan.
Tu i tamo, nekoliko senki se kliza na ledu.
Od panike, Sireni drhti stomak.
Volela bi da se vrate, beskućnici njeni mali.
Bez patnji se ne kupava, ne umiva, ne presvlači!
Šta radi?
Piše!
Zašto piše?
Hm!
I patnje i frižideri, Sirenu opsedaju iz navike.
Toliko godina je s njima živela u zajednici.
Ne samo što se brinula o ishrani i nezi,
patnje je proučavala na akademskom nivou.

NEODOLJIVE PATNJE

Domaće patnje – kucaju, zvone i ulaze bez pitanja.

Ponašaju se kao da je sve njihovo.

Prelazni domaćin ih ne primećuje, sve dok se ne transformišu u kućne ljubimce.

Odomaćene patnje – to su patnje divljakuše...

Nikad ne znaš kad će da zagrizu, šta će da odgrizu i kada će da urliknu.

Hteo ili ne, domaćin vremenom podivlja a patnje se toliko odomaće, da preuzmu domaćinstvo.

Uvozne patnje – nastaju kada domaćin mašta o zemlji gde bajke rastu u frižideru.

Domaćin ih uvozi, zato što misli da strana roba suzbija domaće beskućnike.

METAFIZIČKE PATNJE

Kosmičke patnje – dolaze iz dalekog svemira.

Imaju talasnu prirodu pa se razmnožavaju na svetlosti.

Napadaju umetnike, asteroide i sveštenike.

Njihova uloga je misionarska.

Individualne patnje – domaćin ih privlači kada je usamljen i okružen ogledalima.

Uobražene i samožive, individualne patnje su i najvoljenije.

Po potrebi, sposobne su da domaćina iseckaju na sitna crevca.

Monaške patnje – Neko u sebi čuva monahe, neko monahinje, neko voli mešano. Najteže su i najsvetlije kada se piju s istinom, u osami najdublje samoće.

POKAJNIČKE PATNJE

Osvetničke patnje – sve ono što smo radili u prošlim životima a nije u skladu s međuljudskim konvencijama.

Po nekom nenapisanom pravilu, ove patnje uglavnom biraju domaćine koji su rođeni da bi ispaštali zbog drugih.

A pravi zlikovci su toliko zli da patnje beže od njih, kao đavo od najbeljeg luka.

Animirane patnje – one animiraju kada nam je duša okoštala, zacementirana ili isprana. Tehnološki su na visokom nivou.

Projekcije filmskih patnji nas na trenutak izmeštaju iz svakodnevnog okruženja.

Voze nas na pokretnim trakama, dok se ne zaglavimo u snegu.

Ostrašćene patnje – kada domaćin buja od strasti a strast se širi kao požar. Ostrašćeni domaćin je svestan opasnosti ali vatru ne gasi.

BLAGOSLOVENE PATNJE

Prosjačke patnje – stalno iziskuju pažnju domaćina...

Puze, ciče, mole za mrvicu hleba, traže logističku podršku za neophodan lek ili za kartu u jednom pravcu.

Domaćin mora da ih nuna i bolnim glasom peva uspavanke.

Integrisane patnje – kada nas prožmu bolovi različitih vrsta, pa se više ne zna ni ko pije ni ko plaća.

Njihova dobra strana je što integritet uvek pobeđuje na izboru za *Mis Patnje*.

Patnje beskućnici – dom za nezbrinute patnje otvaraju ljudi rođeni u soje-nicama, zemunicama ili zbegu.

Uvek im je hladno, proždrljive su, preturaju po kontejnerima, kantama i ostalim prostorima, iz kojih je lepota duše pobjegla.

MAGNET KOJI HVATA PANIKU

Stop!

Sirena pokušava još jednom.
Frižider je prazan.

Upomoć!

Sirenooo!!!

Sirena prepoznaje glas...
Uzima magnet za hvatanje panike i hvata je!

Jednog dana, magneti će pojesti frižider i otići će na polove.
Drugog dana, magneti će pojesti patnje i polovi će biti slobodni.

Bog će otvoriti kreativni centar.
U neprikosnovenoj ljudskoj slobodi, kreiraće moderno carstvo.

UNIKATNA ELEKTRIČNA STOLICA

Od toliko razvrstanih patnji i njihovih mogućnosti, svakom bi se zavrtilo u glavi.

Nebrojeno puta i Sireni se okrenuo riblji mehur.

Pomišljala je da otvori radionicu.

Lepo aranžiran dućan, u kome bi prodavala patnje milovane rukom.

Prokrijumčarila bi ih preko srca, pa bi ih zakucala, da se ne naginju kroz izlog.

Za nekoga je patnja miš.

Za nekoga je patnja mišolovka.

Za nekoga, patnja je unikatna električna stolica.

Sirena je samo pomišljala na prodaju i veoma mudro odustajala.

Patnje su bile njena božanstvena intima.

Ali...

Iz nekog kobnog razloga, Sirena je prekinula dijalog.

Narušila je mračnu intimu, u koju je uvlačio frižider.

Naprasno je odlučila da se praćaka.

Da patnje ometa u razvoju.

Naprasno je odlučila da se upozna s praznom sobom.

Bila je sama, u praznini dijetalne koreografije.

BEZDAN

Bezdan označava ono što je bez dna, svet neodređenih dubina i visina... U apokrifnim napisima, služi da bi se, uopšteno govoreći, simbolički predstavila bezoblična stanja egzistencije.

Podjednako dobro odgovara mračnom haosu prapočetka kao i paklenim tamama...

Na psihološkom planu odgovara kako neodređenosti završetka tako i raspadanju ličnosti.

Bezdan može iskazivati i vrhunsko spajanje u mističkom sjedinjenju. Vertikala se više ne zadovoljava produbljenjem, nego se uzdiže; otkriva se bezdan visina kao i bezdan dubina; bezdan sreće i smelosti, kao i nesreće i tame.

Ali smisao uspona pojavio se nakon smisla silaska.

Bezdan učestvuje u svim kosmogonijama kao nastanak i kao završetak opšteg razvoja.

Kao mitološke nemani, bezdan proždire bića, a zatim ih preobražene ispljune...

U opčinjavajućim ili strašnim snovima bezdan priziva *golemo i moćno područje nesvesnog*; pojavljuje se kao poziv na istraživanje dubina duše, da bi se ona oslobodila fantoma ili raskinula okove.

REČNIK SIMBOLA
A. Gerbran i Ž. Ševalije

SIRENINA BOŽANSTVENA INTIMA

Teško je promeniti život, još teže prihvatiti promene, tek tako, kad doživiš prosvetljenje.

Sirena je celog života bila miroljubiva a sad treba da se bije s navikama i da bez anestezije promeni krljušt.

Kada je poslednji put pročitala dobru knjigu?

Kada je poslednji put poljubila nekog u oko?

Kada je poslednji put drhtala u zagrljaju ljubavi?

Kada je polednji put pronašla smisao dodira u nečijoj kosi?

Davno!

Shvatila je, da se ono što je jednom najdublje i najistinskije proživljeno, više ne ponavlja.

Zato se zakopavala, zato je ušuškavala patnje, zato je bežala od zavijanja sirene.

Zato je maštala o butiku, robnim kućama, tržnim centrima, staklenicama, podvodnim baštama i fabrikama za preradu patnje.

Najlepši trenuci nisu sposobni da večno opstaju u globalnom ponavljanju.

Shvatila je da treba živeti a ne patiti!

Ni dušom ni telom, ljubavni trenuci ne pripadaju konfekcijskoj proizvodnji.

KADA JE IMALA ŠEST GODINA

Sirena je osetila komešanje u stomaku.
Patnje svih zemalja ujedinite se! – provocirala je šačica preostalih patnji,
koja je organizovala miting.

Miting se najlakše davi (to jest guši) u pudingu od čokolade.

Kuš!

Bolje da zaroni u prošlost nego da misli na puding...

*Sirena je potonula zatvorenih očiju i udarila u bezdan.
Otkud on tu?
Na putanjama tela nije ucrtan!
Da li je bezdan tajna?
Ili spomenik?
Sirena odmahuje glavom.
Uključuje lampice, naizmenično izdvajajući svetlost od tame.
Bezdan ostaje iza nje...
Nevidljivom silom pravi vrtlog i pokreće nataložene alge.
Ispod algi je bicikl.
Očuvan, s uglancanim zvoncem.
Sirena skida pomoćne točkove.
Na hulahopkama ima rupe i masne tragove od lanca.
Dok okreće pedale, Sirenine loknice cupkaju.*

*Detelina i razapete krave lome sunčeve zrake.
Ako nastavi putićem između njiva, stići će do kuće predaka.
Kućica je napravljena od blata i slame.
Ognjište miriše na krompir, bosonogu decu i sneg.
Na zemljanom podu, zalutala zrna čekaju kokoške.
Sirena seda na kućni prag.
Gladna je!
Jednom rukom drži bicikl, kao da je njen mlađi brat.*

RIBOLIKA TRKAČICA

Stop!

Bicikl je odredio način Sireninog kretanja kroz etape odrastanja.
Odredio je brzinu.
Razvijenost nožnih peraja (imala je kriva i dlakava peraja).

Visina bicikla je pomerala horizont.
Određivala je nadir i tačke oslonca.
Mogla je da vozi žmureći.
S podignutim rukama.
Bicikl je bio zlatna poluga.
Bicikl je bio svemirski brod.

Stop!

Zašto je Sirena prestala da vozi?
Da vešto balansira?
Zašto je postala nepokretna i statična, kao da su joj dotok sveže krvi sprečavali ugrušci nastali od patnji zarobljenog duha?
Da li se Isus Hrist promenio pre nego što su ga kaznili?
Da li su mu ljudi prepustili patnje, ili su od radosti patnje pobegle u njegov zagrljaj?
Sirena ljubi Boga.
Ko ljubi Boga, ljubi sve!

Sirena otvara frižider.
Sirena zatvara frižider.
Aleluja!
Slava Tebi Bože!

SIRENA UCRTAVA BEZDAN

Na morskome dnu nema pešačkih prelaza, semafora, srušenih mostova i žutih traka.

Planktoni i mikrobi se ne sudaraju.

Sudara se samo čovek, sa svojim sećanjima.

Sirena odlazi u knjižaru.

Što se više udaljava od sebe, prostor bez dna postaje sve veći.

Kupuje lenjire i milimetarsku hartiju.

Sirena ucrtava bezdan.

Određuje koordinate, bez kamere i podvodnih reflektora.

Leži na morskome dnu, razmišljajući, da li je bezdan nasledan ili stečen pogrešnim postupcima.

Sirena ustaje, uverena da je bezdan stečena grba.

Da je previše popuštala...

Da je zamišljala...

Da je na silu održavala uzburkanost...

Da je preveliku pažnju pridavala mesečini.

Ali...

Neverovatno!

Gledajući u mapu, Sirena otkriva da bezdan nije grba.

Bezdan je njeno okamenjeno srce.

Ako je od kamena, da li je hladno ili mudro?

Srećno srce je mudro i toplo!

Nesrećno srce je glupo i hladno.

SIRENA OTPUŠAVA SRCE OD KREČNJAKA

Sirenino srce je mudro i glupo.

Sirenino srce je toplo i hladno.

Neodređeno u planovima za budućnost.

Zapušeno od krečnjaka i straha, ne može da pumpa, ne isteruje strasti i ludila.

Ne može da lupa, od rasejanih neurona i isto toliko neurotičnih impulsa.

Došlo je vreme da uzme kramp, bušilicu i dinamit.

Ili da kombinuje reči!

Muške – ubijite.

Ženske – razarajuće.

Da sruši bezdan i restartuje srce.

Da se napije srebrne vode.

I kupi pristojan bicikl.

BICIKL

To prevozno sredstvo pokreće osoba koja je na njemu, za razliku od ostalih vozila koja pokreće strana sila.

Da bi se unapred odredilo kretanje, potvrđuje se lični i individualni napor, isključujući svaku drugu energiju.

Ravnoteža je osigurana jedino kretanjem napred, upravo kao u razvoju spoljašnjeg i unutrašnjeg života.

Može da ga uzjaši samo jedna osoba odjednom. Ta osoba je, dakle, jedini jahač.

Pošto je simbol razvoja u toku, snevač jaše svoje nesvesno i pokreće se napred vlastitim snagama, umesto da gubi pedale zbog zastoja, neuroze ili infantilizma.

Može računati na sebe i prihvatiti svoju nezavisnost. Preuzima ličnost koja mu je svojstvena, nikome se ne podređuje da bi išao tamo kuda želi...

Bicikl odgovara normalnoj potrebi za autonomijom.

REČNIK SIMBOLA
A. Gerbran i Ž. Ševalije

ZIDANJE REČI

Trenutno...

Sirena se najbolje služi rečima.

Rečima odgoneta pojmove koji se vrzmaju po radnoj površini mozga.

Reči razvlače bodljikavu žicu, postavljaju zasede, ispuštaju maglu i razdražuju suze.

Sabraće se!

Odigraće vrzino kolo, na sred okeana.

Pripitomiće sopstvene reči, kao razjarene morske pse.

Sirena je zarezala olovke.

Stavila je na sto neotvoren tabak hartije.

Pocepala je zavesu.

Razvalila je prozor.

KADA JE IMALA ŠESNAEST GODINA

*Sirena se s Rastkom upoznala na skijanju.
Zalutala je.
Noge su je bolele.
Počelo je da se smrkava.
Vetar je podigao snežnu prašinu.
Sirena je ostavila skije i nasumice krenula pešice.
Od hladnoće, prestala je da trepće.
Ispred nje, pojavilo se nešto slatko.
Nešto malo, sivo i čupavo, slabašno je zavijalo.
Vuče, vuče! – mrmljala je Sirena.
Vuče, vuče! – zavijale su kristalne grane.
Sirena je sela na sneg.
Vuk je uleteo u njen zagrljaj.
Tada se pojavio Rastko.
S ogrtačem od grubog sukna.
Pastirskom torbom preko mršavih grudi.
Rastkove oči su sijale neugasivom nadom.
Dao je Sireni komadić hleba.
Pokazao je put kojim treba da ide.*

LEPOTA DUŠE

Sve što se vidi, ima dušu.
Ono što se ne vidi, ima još veću.

Sirenino oko je krvarilo, ali je verovala u palme.
Problem je bio u njenoj duši.

Kao da je uhvaćena u metalnu mrežu.
Kao da je svaka trunčica zlata isprana.
Kao da je neko počupao ruže i ostavio rane.

Hiljadu šesnaest godina, osam meseci i trinaest dana...
Sirena nije pripadala svojoj duši.

Predugo je živela u prošlosti.
Predugo je živela izvan granica beskraja.

Sirenine ruke su bile krute a peraja iskrzana od umora.

Potrebu za morem i pesmama, Sirena nije oglašavala.

MORE

Simbol dinamike života. Sve dolazi iz mora i sve se u more vraća: to je mesto rođenja, preobražaja i ponovnih rođenja.

More kao voda u kretanju simbolizuje prelazno stanje između još apstraktnih mogućnosti i određenih stvarnosti, situaciju ambivalentnosti, a to je nesigurnost, neodlučnost, što može završiti dobro ili loše.

Otuda je more u isti mah slika života i slika smrti.

Iz morskih dubina izranjaju čudovišta: to je slika podsvesnog, što je takođe izvor strujanja, koja mogu biti smrtonosna ili životvorna.

Kod mistika more simbolizuje svet i ljudsko srce kao središte strasti.

Prema Erledu de Rivou more je između Boga i nas...

REČNIK SIMBOLA
A. Gerbran i Ž. Ševalije

KADA SE PATNJE RAZLIJU

Da bi promenila smisao naglih skokova, tokove strepnji i žuborenja, Sirena mora da prepliva počasni krug oko Zemlje.

Nekada je letela.

Sada će da pluta.

Kretanje ubrzava hormone sreće, da lebde ispred vremena.

Sirena kaska!

Sirena kaska za srećom i kada ne otvara frižider.

Zato će pisanjem, razneti prepreke i bankine.

Loše procene i tumanjanja.

Udarce koje su joj poklonili.

Udarce koje je poklonila.

Kada se patnje razliju, na dugom i napornom putu, razblažiće mučne taloge.

Tamo gde su krš i golet, naneće penom izribanu dušu.

EMOTIVNE LJUSKICE

Na kolektivnom planu, Sirena je bila senzibilno distancirana.
Kretanje unutar emotivnih ljuskica, bilo joj je prihvatljivo.
S drugima je delila šta je imala da podeli, ako je to bilo za deobu i ako je htela.
Trudila se da nikom ne smeta i da klimave institucije ne ugrožava zlodelima.
Politika je za nju bila isto što su marksizam ili demokratija.
Teorija i praksa...
Plima i oseka...
Ljubav i mržnja...
Imaju zajednička potiranja u svakom obliku društvenog uređenja.
Sirena je pola čovek a pola riba.
Nije čvrsta, kao politika.
Nije definisana, kao zakon.
U prirodi koja je okruživala...
Poslednjih hiljadu šesnaest godina...
Sve bilo je nemuzika.

U ZAMUĆENIM VODAMA

Uređujući život, misli plove teritorijalno zamućenim vodama. Retko kad uplivaju u mirne luke.
Uglavnom zuje.
Umesto ljubavi izvode politiku, dok ih jednog dana, mutno ubrzanje ne vrati u zavičaj.
Dešavalo se da Sirena ne može da izroni, od toliko misaonih poruka.
Mobilna telefonija šalje svoje signale.
Telegrafi i sateliti šalju svoje...
Delfini i kitovi tuguju.
Na morskom dnu, njihovi jecaji kopaju rupu.
Iz rupe izlazi signal i pravi skramu na površini sveta.

GRANICE AGREGATNIH STANJA

Između raspršenih kapljica i svežine vazduha, Sirena vidi pokušaj biblijskog postanja da zavede red između grešnih i bezgrešnih.

Sirena vidi drevna učenja koja nevinost poklanjaju, kao što se duša poklanja pogledom.

Na silu možeš da poljubiš nečije usne ali ne možeš da otmeš nevinost.

Nevinost se poklanja.

Nevinost je stanje duše a ne statusni simbol.

U najpovoljnijim uslovima, što se više poklanja, više se obnavlja.

Naravno, pravilo važi za vrhunske majstore.

Na tankoj liniji vode i vazduha, Sirena čuje pesmu anđela.

Anđeli utešitelji se udišu i piju istovremeno.

I kao da je ugalj, punim lopatama utovaraju nevinost u Sirenine grudi.

POPUNJAVANJE GRUDI

Što se tiče utovara, bilo bi idealno da Sirena nije predebela.

Njene grudi su ispunjene voskom.

Nevinost je poklanjala, znajući da se skladišta brzo prazne a teško pune.

Sirena nije bila majstor za nevinost.

Bila je majstor za frižidere i mornare.

Da bi upala (Sirena je inače volela da upada, kao riba na rodeu... Sirena bi đipala i njištala, razbacujući i gubeći stvari ... zatim bi Mesecu bacila potkovice i bosih peraja bućnula u vodu)...

Dakle!

Da bi upala u milost anđela...

Da bi se koliko-toliko dopunila elementima iz periodnog sistema nevinosti...

Sirena je postala sponzoruša!

Na kratko!

Nije bila podobna!

Nije bila adekvatna (poluribe imaju poluvijuge)!

Nevinost se ne kupuje.

U nju se ne ulaže novac.

Ne može da se oroči.

Ne može da se unovči.

Sirena je nastavila da upada u milost, kada joj anđeli postave zamku.

Kada ne može da prepliva krokodilske suze.

Kada tone, kao jarbol bez broda.

Sirenooo! – dozivala je Sirena sebe.

Ojhaaa, ribe! – dozivala je ribe.

Heeej, ljudi! – dozivala je ljude.

Svemiru je potrebno malo!

Miligram nevinosti je dovoljan, da se komplikovani procesi života odvijaju i šrafe u granicama normale.

NEJEDINSTVENA MATIČNA PESMA

Kada se uključi na vibraciju opuštanja, Sirena peva nemuštu pesmu.

Sada će je otpevati poslednji put, nadražujući morske struje, s više umilnih glasova.

Sirena peva, jer čarobne čestice više ne spuštaju mrežu.

Njeno srce je zaključano katancem.

Umesto kiše, pljušte suze.

Sirena se uvlači u školjku, da razmisli.

Misli nastale iz osećanja, lutaju mračnim stazama, dok ne ozrače svetlost.

Misli nastale iz čežnje tonu još dublje, do usijanog jezgra i nestaju bez praska.

Sirena peva, kotrljajući reči, kao točak koji pokreće svet.

Ljubav dolazi i odlazi!

Sirenin glas puca u oblak.

I pogađa...

TALASI

Uranjanje u talase, kao i u plamen ili maglu, pokazuje *raskid* sa uobičajenim životom: zbiće se korenita promena u nazorima, gledištima, ponašanju i egzistenciji...

Simbolizam talasa moguće je uporediti sa simbolizmom krštenja i njegove dve faze: uranjanjem i izranjanjem. Talasi simbolizuju pasivni princip, držanje onoga ko se prepušta, koga nosi plima...

Ali talase može silovito podići neka spoljna sila; njihova pasivnost je opasna jednako kao i nekontrolisano delovanje. Oni predstavljaju svu moć inertnosti mase...

Talasi koje podiže oluja upoređivali su se i sa zmajevima dubina. Oni tada simbolizuju nenadane provale nesvesnog, jednu drugu masu, psihičke prirode, varljive inertnosti, koji instiktivni nagoni usremljuju protiv duha, protiv ega kojim upravlja razum.

REČNIK SIMBOLA
A. Gerbran i Ž. Ševalije

SIROTINJA SE NAMNOŽILA

Na početku ovog uzburkanog Dnevnika, Sirena je bila besprekoran domaćin. Držala se propisa.

Uvek je pobeđivala u borbi protiv rakova.

Patnje nije izlagala duvanskom dimu.

S hladnog rata, prelazila je na toplije dvoboje.

Naravno, patnje su se umnožavale, bez učešća u borbi za opstanak.

Toliko su bile razmažene, da su primoravale Sirenu da ih obmota titanijskim nitima, da bi se ravnomerno zagrevale.

Penjući se ka vrhu piramide, patnje su ispuštale kisele kiše.

Kisele kiše su padale na kisele šume.

Kisele šume su ispuštale kiseli kiseonik.

Vazduh je bio nakiseo, kao turšija.

Sirena je od turšije napravila harem.

Harem je grlio.

Harem je ljubakao njene nakisele usne.

Zašto?

Zato što primitivne patnje imaju visok prirodni priraštaj.

Visok kao vodostaj reka, koje posle prve trube, potapaju sve pred sobom.

Zatucane i nepismene, patnje ništa ne zanju o sprečavanju začeca, o plodnim i neplodnim danima i suzbijanju seksualnosti među maloletnim patnjama.

Množite se, množite patnje!
Kotite se, kotite, patnje!

E, pa ne može!
Patnje nisu pare!

Na skali treskanja frižidera, od jedan do deset, Sirena želi da diplomira sa čistom, ispoliranom jedinicom!

Makar bila i bubalica!

ČOKOLADNI MERAČ SREĆE

Između Sunca i Meseca, Sirena je postavila mamac.
Za putnike dobronamernike, koji fotografišu sreću.
Za lutalice, koje na proputovanju određuju njen sastav.
Uz pomoć Velikog Medveda, Sirena je razvila fotografije i zalepila ih u album.
Na prvoj fotografiji se vide plesne tačkice i zidovi okrečeni čokoladom.
Na drugoj fotografiji, sreća je rastvorena u svemiru.
A svemir je... od čokolade.
Svako može da postane proizvođač te začudne čokolade.
Po principu - uradi sam!
Ako Dnevnik završi u predviđenom roku i umaže se iznutra čokoladom,
Sirena će ogrnuti plašt, napravljen od pobedničke folije.

SIRENA TARGETUJE METLU

Prvo poglavlje Dnevnika je završeno s pozitivnim komentarima prijatelja. Mada, Sirena ne poznaje arhitektoniku i strukturu književnih dela, a još manje temu i motive.

Preobražaj pesnika u pisca je sličan preobražaju galeba u morskog slona.

Opisi, radnje, kulminacije...

Ah!

Uh!

Ah!

Sirena ne želi zaplet.

Sirena želi da rasplete, da oživi i razmrda posledice svojih kapitalnih patnji.

Da ih pretvori u leptiriće, pa kad zalepršaju da sve pršti od lepote.

Kako na nebu, tako i na zemlji!

Verovali ili ne...

Od ukupne količine vode na planeti, tri posto pripada slatkim vodama.

Od ukupne količine patnji na planeti, devedeset sedam posto pripada ljudima.

Vulkan bljuje užarenu lavu ali plavi deo svetlosti prodire duboko u more.

Čovek bljuje ljutu vatru ali pepeo prodire duboko u tkiva.

I onog koji bljuje!

I onog koji gasi!

Tako se na glatkim površinama prave odseci, rovovi i ponori.

Patnje u njima čuvaju olupine i potopljene lađe.

Sirena će očistiti otpad sopstvenim sredstvima.

Najpre rukama!

Zatim će produvati mozak čokoladnim mislima.

Naduvana čokoladom, Sirena će konačno targetovati metlu.

Lansiraće neiskorišćen torpedo, zaboden u podzemlje morskog dna.

Jednim udarcem, torpedo će izbaciti metlu iz funkcije.

METLA

Premda je, na oko, skromno, kućno pomagalo, metla je znak i simbol svete moći.

U drevnim hramovima i svetilištima metenje je bilo kulturna služba; njime su se odstranjivali sa tla svi elementi koji su spolja došli da ga zagade, a to se moglo činiti samo čistim rukama...

Ne treba noću mesti kuću. Time bi se od nje udaljila sreća, a pokreti metle ranjavaju ili teraju duše koje se šetaju. Naime, metle koje teraju prašinu, mogle bi gurnuti i u beg naterati nevidljive goste, zaštitne duhove ognjišta.

Nije svejedno od čega su i kako metle napravljene...

Ako metla obrne svoju zaštitničku ulogu, postaje sredstvo uroka...

Metla je možda i falički simbol sila koje bi morala savladati, ali koje se za nju hvataju i odnose je.

*REČNIK SIMBOLA
A. Gerbran i Ž. Ševalije*

SUNCEM OPALJEN GEN

Bravo!

Bravo!

Bravo!

Sirena se divi ogledalu.

Tapše, koliko je ruke nose.

Tapše grlu i jedinstvenom glasu, kojim je jutros iznenada propevala.

U rasponu matičnog glasa, proteže se suncem opaljen gen.

Sirenin glas je mutirao!

Drugo poglavlje Dnevnika će pisati u prvom licu samoće.

Čovek je pred Bogom uvek sam.

Sirena se spušta na interaktivno dno.

Koralni senzori, podstiču jagodice na prstima.

Slana voda podstiče zdravlje.

Podvodne bašte podstiču ljubav da zaroni još dublje!

Kad zaroni duboko, Sirenu stegne pritisak i steže je dok ne prizna da je zaljubljena u Pana.

Sirena je na pola puta, između priviđenja i ljubavi.

Sirena je na pola puta, između panike i Pana.

Plovi Sirena i brodi.

Sunčan je prati val.

druga
sirenina glava

PAN

Pan je bog pastirskih kultova, spoljašnjošću pola čovek, pola životinja, obrastao u bradu, rogat, dlakav, živahan, okretan; predstavlja *životinjsku lukavost*...

Ime Pan, koje znači Sve, nadenuli su mu bogovi, ne samo zato što su mu po pohlepi donekle svi nalik, nego i zato što otelotvoruje zajedničku težnju celog univerzuma. On je bog svega, iskazujući nesumljivo rasplodnu energiju svega toga, bilo to sve od boga, ili od života.

Po njemu je ime dobila panika, strava koja se širi celom prirodom i svim bićima kad osećaju prisutnost boga koji uznemiri duh i zaludi čula. Lišen primarne nezadržive senzualnosti, personifikuje kasnije Veliko Sve, sveukupnost nekog bića. Neoplatoničari i hrišćanski filozofi vide u njemu sintezu paganstva...

Izraz Pan, Veliki Pan je mrtav, prešao je u jezik da označi kraj nekog društva.

Sene junaka kukaju a paklovi drhte. Pan je mrtav; društveni poredak se raspada...

Pan je mrtav, društvo je stiglo do dna. Panova smrt simbolizuje kraj institucija. Čudnovat je razvoj toga simbola koji od seksualne razuzdanosti prelazi na društveni poredak, koga naslućeni nestanak baca u očaj.

REČNIK SIMBOLA
A. Gerbran i Ž. Ševalije

PISMO FLAŠIRANO S LJUBAVLJU

*Prinče, što kapljicama vina rasipaš nemir!
Sirena se javlja s dalekih mora, za koje nikada nisi čuo.
Želi da ti kaže da nije dobro!
Patnje su je odvojile, utovile i zaledile.
Deblja je od najdeblje sante leda.
Ako nešto ne preduzme, ući će u fazu hibernacije.
Okovaće je ledene verige.
Dok je jurila mornare, bila je zadovoljna i neispunjena.
Od kada je njen duh zarobljen...
Ispunjavaju je misli posvećene slobodi.
Ubija je čežnja, za tvojim kozjim nogama.
Veliki Pane!
Vaše strasti su nespojive...
Iako ste bezbroj puta dokazali...
Ako ima Boga...
Ima i ludila u spajanju nespojivog.
Leteti bez krila, preći granicu bez pasoša, neprimetno zaobići virove, biti Sirena
u šumi, biti Pan u moru...
Spojiti se na nepoznatom mestu, gde tela klize jedno preko drugog, dok u daljini
treperi svetionik.
Sirena se nada, da će pismo progutati kit.
Veliki Pan ne zna da čita!
On vinom razvezuje strasne misli i umire u njima.*

Pisanjem Dnevnika, Sirena se oprašta...

Care duhovnih šuma!

*Zadajući ljubavnu bol, naterao si je da očvrsne do te mere, da zauvek sama sebi
bude dovoljna!*

Sirena ti šalje čestite čestice ljubavi, kao strasne poljupce svemira.

BOCA

Simbolizam boce menja se u zavisnosti od oblika i sadržine boca, a oni su bezbrojni.

Ali u osnovi, ona *potiče od arke i nosi grančicu*, simbolizuje znanje, spasonosno znanje, koje donosi mir.

Boca je brod i arka tajnih spoznaja i otkrića koja će tek doći.

Vinji (Vigny) je od nje napravio simbol ljudske nauke izložene svim olujama, ali pune božanskog eliksira koji вреди neizmerno više od sveg zlata, dijamanta i bisera ovog sveta.

REČNIK SIMBOLA
A. Gerbran i Ž. Ševalije

ISPOVEST MOREPLOVCA

Sireni je školovanje omogućilo upoznavanje s morem.

Grlila je sedefastu klupu, da neko ne otkine komadić.

Providno kao staklo, bilo je zvono kroz koje je gledala opuštene delfine, ježeve sa šatiranim bodljama i opake meduze.

Bila je mekušac kome nedostaje ljuska.

Svet odraslih je užasan!

Zvonkim zahtevima zastrašuje planktone, sakrivene u njenoj svetlucavoj koži.

Sirena je čitala knjige o ljubavi.

Sanjala je pesnike.

U mislima je tkala crvenu maramu, kojom će uviti srce ako ozebe, jer ništa nije razumela.

Ni algebru, ni pravopis, ni kako se riba pretvorila u zmaja, ni kako je čovek postao bog!

Poezija se pred njenim očima zgušnjavala u nerazumljivo blago.

Posle dugotrajnog školovanja, ipak je nešto i naučila:

Pre nego što krene u osvajanje okeanskih dubina, opipavanjem istraži površinu.

Upravlja se prema zvezdama, oblacima i pticama.

Brzinu vetra baždari s realnim mogućnostima morske pene.

Temperaturu vode upoređuje sa skokovitim promenama osećanja.

Krilima albatrosa, premerava širinu strasti.

Strast ili žar, može da ožari i da zapljusne obalu.

Strast ili žar, može da se obruši i da razbije svet.

*Sirena je naučila da je strast blago...
Koje se otkopava i zakopava.*

SIRENINO ZAKOPANO BLAGO

Od rođenja, Sirena je zakopavala osećanja.
Neka, da sačuvaju svežinu, neka, da izgube dejstvo, neka – da se ošamute,
neka – da učute, neka – da ispisuju Dnevnik.
Neka osećanja su je toliko šokirala, da ih je jednostavno sahranila.
Pre zakopavanja, svaki osećaj bi osveštala mirisnim notama, jer prošlost
prepoznaje po mirisu.
Zakopavala ih je u koricu hleba, u zemlju, zidove, ograde, podrum, tavane
s pomerenim crepovima.
Sahranjivala ih je u veličanstvenu komoru srca, pretkomoru duše, u tišinu
ispod jezika.
Ona posebna, zagonetna i nepodnošljiva, sakrivala je u pesmama.
Osećanja su neprocenjivo blago!
Svest se užasava da ih otkopa, da ih pusti da osvoje svet...
Da zaljuljaju kolevku, u kojoj plavi univerzum sanja.

Kopaj Sireno!
Kopaj!
Još nije kasno!

Budi rudar!
Budi đule turskog topa!
Budi krtica za sopstvene potrebe!
Budi bušilica za beton!

Kopaj Sireno!
I plivaj!
Za jedan krug, prestigni planetu!

SIRENA OTKOPAVA BLAGO

Posle hiljadu četrdeset osam godina....
Sirena je patnjama rekla NE!
Najurila ih je, odrekla ih se u novinama i proglasila nevažecim.
Do sada je život oživljavala bezuspešno.
Nisu joj porasle grudi! – da bolje diše.
Nije napumpala usne! – da bolje usni.
Ronila je bez maske.
Gde je tada živila?
U dubini mora?
U zelenoj travi?
Zašto je zakopala bicikl, retrovizor i pumpu ako se čestite čestice ljubavi
kreću kroz sve sredine i ne obaziru se na gustinu?
Da li je blago čuvala za Pana ili da sačuva sebe?

Ribareva mreža je puna pitanja.
Korpa je prepuna odgovora.

Otkopaj Sireno delove mrtvačke lobanje!
Kotrljaj bure s maglom, da se raspadne.
Magli je mesto u vazduhu!

Kopaj!

Vihor miluje kosu, a ne potopljeno blago.

Kopaj!

Dok se ne pojavi čudovište.
Dok neman ne razapne čeljust.
Dok ne izleti strašan demon.

I oni sebični razbojnici, što se hrane peckanjem savesti.

BLAGO

Skriveno blago je simbol neobjavljene božanske Suštine. Simbol je ezoterične spoznaje...

Blago je obično sakriveno na dnu pećine ili pod zemljom. Tako smješteno simbol je poteškoća sa kojima je povezano traganje, ali još više simbol je nužnosti ljudskog naprezanja.

Blago nije dar neba; ono se otkriva nakon dugotrajnih iskušenja.

Očito je da je skriveno blago moralne i duhovne prirode kao i iskušenja-čudovišta, nevreme i drumski razbojnici.

Skriveno blago je simbol unutrašnjeg života, a čudovišta što ga čuvaju samo su vidovi nas samih.

REČNIK SIMBOLA
A. Gerbran i Ž. Ševalije

SKOČI IZ KOŽE PA RECI HOP

Sirena mnogo priča!
Kao da je kandidat za morske integracije, pa treba da zabavlja sav živi svet.
Nije ovo rimsko doba.
Ratovi su pravedni, smrt je nepravedna!

Uradiće ovo!
Uradiće ono!

Zagonetna sila je probada iznutra i kaplje napolje.
Maglu s ogledala, Sirena je iščupala rukom.
Ruke je umila vulkanskim peskom.
Od juče, kad god sebe potraži u ogledalu, pomisli da je najlepša, najpametnija
i neverovatno seksi.
Šta joj je?
Kakva je to naježda samouverenosti?
Kako je postala seksi?
Pravi seks je ispunjen bombom, a ne lancima ishrane.
Da je nije otrovala nafta iz tankera?
Nije!
Nego?
Sedela je za frižiderom, jela je!
Hrana je izvajala njeno telo.
Romantičan karakter postao je nervozan!
Smisao života se pretvorio u kljukanje a Božić nikako da stigne.

Polako Sireno!

Tek si pošla!

Put je dug a hrana prepuna modifikovane ikre.
Uzdasma napravi čudotvorne krugove.
Zaokruži se strpljenjem.

Skoči-doskoči!
Piši-napiši!
Prvo skoči iz kože!
Pa reci hop!

ANĐEOSKI GLASAČI

Sirena migolji s teme na temu.
Roni sa suzama, roni bez suza.
Rastrzana je, kao da je napravljena od konfeta, pa je svaki čas neko razbacuje.
U potpunosti bi se upecala na sopstveni mamac, da je anđeli uporno ne opominju.
Ko je režirao predstavu, u kojoj Sirena igra glavnu ulogu?
Sirena, naravno!
Praveći lažne predstave, režirala je autobiografski film.
Gledala ga je uz kokice.
Filmu je dodelila Oskara.
U jednom trenutku je pomislila, da se u njoj mresti genije!

Otvorila je frižider!
Zatvorila je!
Otvorila je!

Stavila je tronožac da pridržava vrata.
Od tolikog treskanja, vrata mogu da otpadnu.
Posle joj je bilo žao!
Tronožac je iskrivio noge.
Držeći vrata, bolno je pucketao.
Držeći Sirenu, zastrašujuće je škripao.
Skoči!

Čula je glas!
Skoči! Skoči!
Čula je dva glasa!
Skoči! Skoči! Skoči...
I skočila je tad!

Život je predstava, stvorena da viljušku ukrasi privlačnim zalogajem!
Zalogajem, sposobnim da izađe iz lavirinta utrobe.

Sirena je smogla snage da načini prevrat!
Da najlepšim predelima bića, koje je potisnula u tamu, vrati vlasnički list.
Svetlost je njihova zemlja, svest je njihov dom.

Zato Sireni pomažu anđeli!
Zato anđeli glasaju za nju!

POGREŠNO PARKIRANE UDICE

Podsvest svakodnevno baca udice s olovnim kuglicama.
Skoro uvek upeca po neku trunčicu svesti i odvlači je u mrak.
Podsvest je bolji lovac od ribolovaca, iako im je zajednička osobina preuveličavanje.
U svakom slučaju, podsvest i zlo čerupaju prirodu.
Sirena je pokidala udice, najlone i debelu brodsku užad kada su joj anđeli uručili opomenu za pogrešno parkiranje.
Ma uhvatiće ona podsvest!
Baciće je kao zvečku!
Svest treba da peca i baca udice u kaos...
Da znakove života, izvuče na svetlost.
A ne da se kaos poigrava, s tačkicama moći!
Preparkiraće se!
Zašto da plaća kazne?
Zašto da otkupljuje grehe?
Zašto da bude neprilagođena i kosmički neprosvećena?
Da zlostavlja domete ljudskosti, zaboravljajući njihov smisao.
Da soli pamet i radost...
I dobro usoljene slaže u konzerve.

RIBOLOV

Mitovi, obredi, umetnička dela puni su prizora ribolova, ribara koji bacaju mreže, ulovljenih i utovarenih riba...
U hrišćanstvu, riba koju treba uloviti, je čovek koga treba preobratiti.
Ribarenje je u psihoanalitičkom smislu neka vrsta anamneze, izvlačenje elemenata nesvesnog ali ne usmerenim i racionalnim ispitivanjem, nego kroz igru spontanih sila i sakupljanjem njenih neočekivanih rezultata.
Nesvesno se ovde upoređuje sa vodenim prostranstvom, rekom, jezerom i morem u kojima su skrivena bogatstva koja će anamneza izvući na površinu, kao ribar koji u mreži izvlači ribe.

*REČNIK SIMBOLA
A. Gerbran i Ž. Ševalije*

STRAST RAŠTIMOVANOG KLAVIRA

Toliko ima nedosanjanih snova.
Zatvori su puni, samice prepune.
Najsitnije čestice žude za slobodom.
Planeta žudi za slobodom.
Molitve čekaju sudnji dan, da se oslobode nametnutih obaveza i oprljenih dlanova.
Nije čudo što Sirena povremeno gubi sposobnost upravljanja sobom.
Vozi Dnevnik bez polise osiguranja.
Pokreće se s brda s dola, udara po stranicama, kao da lupa po klaviru.
Upada u vrtloge i trouglove, pogrešno se prestrojava, preleće pešačke prelaze.
Od panike, zamrači joj se plavetnilo...
Tada iskrsne ono što mora da zapiše.
Iskrsne strast!
Strast je tera da plovi mahnito!
Da glavom udara u bezdan.
Da ide putem, kojim se najčešće divlja.
Da se trucka, od ostrva do ostrva.
Od nemila do nedraga.
I natrag!

BOG JE VANZEMALJAC

U ovakvim posrnulim momentima, Sirena gubi dodir sa stvarnošću.
Kao da se nakači električni kabl, pa je drma i razmrdava.
Spopada je želja da ugrize Boga!
Gladna je!
Naravno, Bog je nedostižan.
Sirena ga je proterala iz svog obličja, iz duše i proleća.
Bože, vrati se!
Sirena hoće da Te oseti iznutra.
Bože, umreće od gladi!
Panika diriguje njenim čarobnim štapićem.
Puzi do frižidera!
Poješće bilo šta!
Konzervo! Otvori se!
Sirena uleće u frižider.
U konzervi zveckaju ajkule, miropomazane ajkulinim uljem.
Njam! Njam!
Hrskavica je ukusna i podiže otpornost.
Otpornost nadima Sirenine grudi.
Jasnije vidi kontrolnu tablu.
Sirena isključuje suvišne pokrete.
Kontroliše panično disanje.
Zamišlja da pleše, u ritmu muzike za plivanje.
Bože!
Povedi je putem gde nema frižidera.

Da uroni u pesak.
U zlatokosi pesak.
U ostrvo, koje pripada njoj.

PESAK

Simbolika peska proizilazi iz množine njegovih zrnaca...
Pošto se u njega lako uranja i pošto je podložan oblikovanju, on tesno obuhvata oblike koji se udubljuju u njega: po tome je simbol materice. Uživaje koje se nalazi u hodanju po pesku, u poleganju i uranjanju u njegovu podatnu masu, uživanje koje susrećemo na plažama, nesvesno je srodan psihoanalitičarskom *povratku u matericu*.
To je uistinu kao kakvo traženje odmora, sigurnosti, regeneracije.

REČNIK SIMBOLA
A. Gerbran i Ž. Ševalije

JOŠ JEDNA PROPUŠTENA PALMA

Hiljadu četrdeset osam godina, Sirena nije htela da poraste.
Rastezala je dane detinjstva.
Razvlačila ih je kao lastiš.
Otpor sredine je bio zanemarljiv.
Sredina je Sirenu vukla, nagovarala i držala predavanja.
Posle izvesnog vremena, sredina je pažnju usmeravala na vrbovanje poslušnih i manje tvrdoglavih sirena.
Njena budućnost je na virtuelnoj slici bila nevidljiva, u svakom komadiću razvoja.
Nije pripadala grabljivcima.
Nije pripadala prosjacima.
Gradila je kule i pisala na pesku.
Nije štimovala vreme!
Trenuci nižu ogrlicu od večnosti.
Dvesta-trista godina protutnji kao tren.
Kroz mladost, neverovatnom brzinom prolete meteori.
Kroz starost, kloparaju mudre lokomotive.
I ta nezaobilazna strast, koja omamljuje.
Koja primorava mladost i starost, da se stopljene venčaju.
Strast podstiče svemir da se širi!
A ne ljubav!
Ljubav smiruje strast, stavljajući joj obloge od izlomljenog leda.
Ljubav je odgovorna za preraspodelu toplote, po svačijoj meri.

Da li Sirena zna sve o strasti?
Da li joj ljubav veruje?
Da li će zabosti palmicu u svoje srećno ostrvo?

KADA JE IMALA TRIDESET DVE GODINE

*Tog dana, Sirena je doplivala do začarane obale.
Dva magarca su brstila čičak.
Legla je na pesak, izlažući se erupcijama sunca.
Kreštanje galebova podsećalo je na rađanje.
Sirenin glas je nekog dozivao.
Njeno srce je uključilo radar.
Sirena se umiljavala pesku, udišući miris zvončića.
Pesak je bio vlažan.
Valjala se zatvorenih očiju...
Sve dok se nije sudarila, sa usnulim Panom.
Čula je njegov krik!
Od pobesnelog urlika, podigli su se talasi.
Prestrašeni oblaci, pokrenuli su zvezde.
Sirena se onesvestila!
Sirena se obeznanila!
Zavrteo se svaki atom.
Potonula je kao kameno sidro.
Potonula je i utonula, u podatnu tišinu peska.*

Dakle, tako počinje i završava ljubav!

*Ako Sirena ostane u tišini, svet će izgubiti talentovanog pisca.
Talasi će se saplirati o greben.
More će bankrotirati i pasti pod stečaj.*

*Hi! Hi! Hi!
Sirena je duhovita!
I na ovom i na onom svetu!*

BUĐENJE U ISTINI

*Hvala bogu, Sirena se probudila živa!
Okupana vinom iz Panove frule.
Isprskana božanskim kapima.
Pan svira frulu i kada spava.
Da!
Zvao se Pan.
Tako se zove!
Tako će se zvati!
Pod glavu je stavio mešinu s vinom.
Mešina je vrsta memorijske pene.
Za palčeve je vezao kanap.
Za kanap je vezao udicu.
Pan spava!
Udica je budna.
U bajkovitom moru postoji bajka o zveri koja se pretvara u princa, svaki put
kada dobije poljubac od prelepe ribe.
Trenutnu Panovu ružnoću ne bi promenilo ni jato riba!
Iskreno rečeno, Pan nije ružan.
On je ogledalo Sireninog mraka, slutnji i nesigurnosti.
On je gorivo za poljupce.
On je odraz svega što treba da se prolepša.
Pan je utvara i čudovište.
Pohlepni deo, Sirenine dražesne senke.*

TRANSPARENTNA ROMANTIKA

*Zaljublјivanje je početak ljubavi prema sebi iako zaljublјenost najčešće potone brzo.
Prava ljubav počinje, kada prihvatimo da se damari bića menjaju.
Da su zanosni i nesnosni.
Da su klovnovi i kraljevi.
Prava ljubav počinje kada volimo bez straha od napuštanja.
Bez potrebe za podmetanjem romantičnih dokaza.
Ljubav počinje, kada srcu dopustimo da voli bez ključeva.
Kada poštujemo pravila kojih nema.
Ljubav počinje, kada zaronimo i izronimo s dahom.*

NEIZBEŽAN SUSRET S PANOM

Susret s Panom je bio udešen.
Nebeski programiran.
Zemaljski prihvaćen.

*Dok se Sirena oporavljala, Pan je od zvončića napravio venac.
Njegove ruke, Sirena je tražila stidljivim pogledima.
Glas koji zastrašuje, postao je bršljan, brokat i svileni jedro.
Pan nije lagao.
Ništa nije obećavao.
Sve što je imao, bilo je na njemu.
Ipak...
Ispod Sirenine kože, koplja su se naoštrila, strele su se ustremile i uključile alarm.
Pan je Sirenu privlačio, kao čekić ekserčice.
Iz pukotine srca, tama je htela napolje.
Tama je htela je da se susretne s veselim lišćem i razigranim čudovištem.
Čudovištem koje guta hirove svojih ljubavnica.
Bogom, koji preslikava prekomerno sebične boje.
Koji prevrće, čupa i kida, figure blatnjavog uma.*

LJUBAVNA SAČMA

Hiljadu šesnaest godina je bilo potrebno, da Sirena razume značaj susreta s Panom.
Zašto je Sirenu čekao, zaveo i prevario?
Zašto je zaspala na obali?
Zašto je Pana, iz nehata probudila?
Sirena je predugo patila za njim, za sobom i celim svetom.
Predugo je bila debela, odbačena i nevesela.
Kako je bila slepa!
Ženski lepa i sujeta!
Pan je Sireni dao sve!
Da vidi sebe!
Da bez bojazni otvori dušu, kako bi ljubav imala bezbroj mogućnosti.
Sirena drhti od pomisli na Pana.
Došao je kraj!
Došlo je vreme da se oprost!

ZBOGOM PATNJE!

ZBOGOM FRIŽIDERI!

Pan je svirao, prateći šumove srca.
Pan se opijao, na treptajima haosa.

Pan je mrtav!

Sirena je stigla do dna!

TELESNI KORMILAR

Danas kad postaje živa, Sirena svečano izjavljuje da je u sebi otkrila kormilara.

Našla ga je na dnu, zgrčenog.

Privezanog za sidro!

U boji modrozelenih algi.

Danas kad postaje živa, svečano se zaklinje da će kormilar pratiti njeno kretanje.

Da će usmeravati impulse i sebičnost, ka romantičnim životnim svrhama.

Što se tiče laganja, lenjosti i ljubomore, obezbediće joj uslove za produktivan rad.

Kormilar će iz Sirene izvući pisca.

Pisca će naći u amfori za masline.

Mumificiranog!

Kormilar će nanjušiti koren strasti.

Koren strasti je toliko dug, da je umotan u klupko.

Kormilar će Sirenu naučiti kako da njuška.

Kako se raspredaju niti, bez žalosti i suza.

RASPLET NA SIRENINOM OSTRVU

Sirena se trгла od zvonjave i razbacanih slova.
Ustala je kao ošurena, s prastare fotelje.
Nadražaji iz spoljašnje sredine su je obavestili da je celu noć pisala Dnevnik.
Lepo je ploviti kao riba.
Još je lepše popeti se na jarbol i nevezan gledati pučinu.
Peščani budilnik je prestao da zvoni.
Sirena oseća komešanje u stomaku i zdravu seljačku glad.

Da li je napravila mesta za nešto novo?
Jeste!
Zabošće počasnu palmu, na svoje srećno ostrvo!
Prekriće ostrvo palmama.

Možda će do Sirene doploviti mornar koji nije prevario more.
Mornar koji će joj staviti biserne minđuše.
Mornar koji će se popeti na jarbol, da bi isprobao poljupce.
Možda!

Dok se ne pojavi, Sirena će pisati priče.

Pola - kao riba.
Pola - kao pisac.

ZBOGOM HRANO NEĆU TE JA BRATI

Sirenu je poslednji frižider napustio bez pozdrava.
Lažna ljubav je takva!
Zaboravi te, čim pažnju usmeriš na nešto drugo.
Sirena neće plakati!
Neće mahati drhtavim perajima!
Preboleće!
Sirena je pronašla i žestoko zagrizla koren strasti.
Na početku je sladak i neodoljivo ukusan.
Zatim postaje gorak.
Prava ljubav, unutrašnjom čokoladom, ublažuje taj otrov.
Ako prežive udar, ljubav i strast ulaze u večnost.
Večnost je mekana prostirka, za ljubavnike dobre volje.
Kulinarski rečeno, za ljubavnike idealne telesne mase!
Ili težine?
I mase i težine!
Tačka!

* **Težina** je sila kojom je Sirena zatezala vrata frižidera.
Masa je mera kojom se Sirena suprotstavljala brzini kretanja. Jer što brže jedeš -
masa je veća.

OSTRVO

Ostrvo na koje se dospeva samo nakon plovidbe ili leta prvorazredan je simbol duhovnog centra, i to iskonskoga duhovnog centra...

Moderna analiza je posebno istakla jednu od bitnih crta ostrva: ostrvo pobuđuje predstavu utočišta. Traganje za pustim ostrvom ili nepoznatim ostrvom ili ostrvom punim iznenađenja jedna je od osnovnih tema književnosti, snova, želja. Nije li i osvajanje planeta traganje za ostrvom? Ostrvo može biti utočište u kom se sjedinjuju svest i volja da bismo se izbavili od navale nesvesnoga: iz talasa okeana traži se spas na steni...

S analitičkog stanovišta, na Ostrvo sreće prenosi se i želja za zemaljskom i večnom srećom.

REČNIK SIMBOLA
A. Gerbran i Ž. Ševalije

treća
sirenina glava

na kraju dnevnika
sirena izmišlja priče
umesto plivanja
vežba
kako da postane pisac

ZAŠTO SIRENA ŠAPUĆE
(prva vežba)

Iz daljine, more izgleda kao napušten brod.
Umesto glasova, vetar raznosi knjige, ukoričene dahom izmišljenog vremena.
Umorna nebesa vrve od oblaka.
Oblaci vitlaju jedra.
Sve jače zvoní praznina...
Natapajući obale neprepoznatljivim mirisom.
Završilo se književno veče.
Sirena pali cigaretu, da ne bi tapšala.
Omamljuje slova, da ne trepću.
Duva u reči, da nestanu.
Hvala bogu!
Završilo se veče...
U Sireninim kolenima, kleče nemiri.
Želi da se zavuče u krevet.
Želi šoljicu kafe.
Pliva!
Uhvatila je poslednji dah, da bi pobegla iz podzemlja.
Iz blizine, voda izgleda kao mozak, oštećen dahom izgubljenog vremena.
Razmišljanja su površna!
Misli žive u podzemlju, naslagane na police koje niko ne dodiruje.
Nešto mâlo, hoće da ih nadmudri.
Nešto veliko, hoće da ih uplaši.
Zato Sirena šapuće Mesecu...

Mesec se napunio pretnjom!
Sirena hoće da ga razneži.
Da ga zavede na pogrešan put, kako bi se na ostrvo vratila sama.
Dok udiše prepoznatljive mirise, uvući će se u krevet.
Šoljica kafe će drhtati.
Savest, kao usitnjena tuna, čekaće u frižideru, da je ulovi plavim očima.
Plavetnilo je mimikrija.
Plavetnilo je veliki Pinokio, koji će progutati te oči!
Zato Sirena, šapuće...
Mesec je prati.
Provlači se kroz mutne svetiljke.
Uvlači se u razbijena ogledala i krpi dubinu tame.
Šta je – tu je! – šapuće Sirena.
Glas joj popušta, dovoljno jako da uznemiri sećanja.
Godinama nije pila kafu s Mesecom.
Pokretnim talasima, stiže do ostrva...
Sirena sipa vodu u lonče.
Niz kičmu joj klize zmijice umora.
Pronalazi dve približno iste šolje.
Vetar vitla prazninu i natapa je mirisom kafe.

Pre nego što je usnama dotakla šolju, Sirena je primetila senku.
Za tren, između palmi, senke su se namnožile.
Gutljaj kafe je lutao, tražeći srce.
Drugi gutljaj se zaglavio u grlu.
Čopor senki je ščepao Sirenu.

Možda su gusari? – razmišljala je.
Možda je vojska anđela, obučena u perje s digitalnom šarom?

U svakom slučaju, čopor je pronašao žrtvu.
Žrtva se predaje Bogu dobrovoljno.
Ne prinosi se, na nervnoj bazi.

– **Da li hoćete sveće?**– Sirena je pitala.
– Nećemo!
– **Da li hoćete petla?**
Goluba?
Jestive školjke?–ponadala se.
– Nećemo!
– **Hoćete li nevinu devojkicu?**
– Nećemo!
– **Hoćete li trojanskog konja?**
– Nećemo!

–**Da li hoćete dušu?**

– Ne!

– **Šta hoćete?**
Šta je veće od duše? – izbezumila se Sirena.

– Dnevnik!!!
Hoćemo tvoj lirski subjekt.

Metaforu.
Hiperbolu.
Nerv, koji neprekidno drhti.
Hoćemo supstancu tvoje zaljubljenosti u sebe.

– **Nisam zaljubljena!**
Iz same sebe se širim!
Zaljubljen je duh, koji se igra u meni.

Sirena je podigla glavu.
Zvezde su bile tu, ukopane u ponoćno nebo.
Pauci nebeski su treptali.
Setila se priče o Mesecu, koji je žrtvovao sopstvenu svetlost.
Zbog vode.
Zbog Zemlje.
Zbog ljubavi.
Po pesku, senke su marširale nervozno.
Sirena ih je zbunjivala prisebnošću.
Njena duša je kristalisala reči...

– **Svakog časa ću zaspati na litici!**
Možda život hoće da me prokocka?
Možda me bog iskušava, svojom skrivenom kamerom?

– **Slušaj Sireno! – u kolo su se uhvatile senke.**
Biraj!

Bićeš pisac slavnog podzemlja!
Ili pisac bez slave!

– **Imam poštene namere! – birala je Sirena.**
Ne tapšem.
Ne trepćem.
Ne šapućem u podzemlju.
Moje reči su svetla, za osvit novog vremena!

Još uvek se šoljica pušila na steni.
Sirena je odlučila da se ne opire beskraju!
Zatvorila je Dnevnik.
Mahnula je Mesecu.
Zatim se bacila u šoljicu kafe.
I nestala u peni!

KILOGRAMI LETE U NEBO (druga vežba)

Pena u kafi se talasa.
Sirena želi da je talasi nose, dok ne umre.
Mešaju se mirisi, vidajući rane od poljubaca.
Od lepote, zenice se šire.
Zanos je šiba, vazduhom bez daha.
Omekšava čestice.
Otvora dušu.
Meša se sa Suncem i spušta na kapke.

Dobar dan!

Zovem se Sirena!

Do juče sam bila debela.
Pod pritiskom kilograma, počela sam da slabim.
Prešla sam počasni krug, leteći kroz more.
Nije bilo lako!
Svuda su se vrzmale digitalne pecaljke i brodovi ubice.
Plašila sam se nadmudrivanja, mešetarenja, potiska i pritiska.
Plašila sam se, da svetu pošaljem svoje prisustvo.
Plašila sam se patnji.
Praznih frižidera.
Ribica koje ulaze kroz špijunke (informacione ribice).

Plašila sam se brojanica.
Mnogo sam bila debela.
Nesposobna za nežnost.
Nesposobna za pisanje.
Nesposobna za život, koji nameću promene.

Dobro več!

Zovem se Sirena!

Patnje su me pročistile toliko, da sam postala neplodna.
Zato sam se pobunila!
Zato sam prestala s intenzivnim tovom.
Više se ne plašim!
Prevalila sam svoje milje.
Sačuvala sam mapu.

Zaključila sam sledeće:

Svetlost je čuvar puteva.
Zanos se uobličava između dodira.
Ljubav kaplje u bespuće, kako nikada ne bi uvenula.

Dobro jutro!

**Zovem se Sirena.
Napunila sam 1050 godina.**

Imam ličnu kartu, sa čipom.
Čuvam priznanice.
Platila sam danak zanosu.
Ne docrtavam oči!
Radujem se proleću!
Smejem se sve češće.
Vezujem snopove svetlosti i slažem na gumno.
Radujem se uspehu!
Prebolela sam najveću strast svog života.
Uključujući i ljubav!

Na kraju Dnevnika...
Skočila sam u šoljicu kafe.
Da se natenane probudim!

LIRSKI EP

Jasmina Malešević se javlja svojom petom knjigom – ponovo iznenađenjem. Ostajući dosledna poetici eksperimenta, ostvarila je ono što se čini nespojivo. Dnevnik urbane sirene je najbliži poetičkom oksimoronu lirskog epa. Život ispričan u stihovima pokazuje nove mogućnosti ovog književnog amalgama. Smirenom hronologijom uvedeni smo u niz slika koje tvore životne stepenice i mi se njima penjemo, spuštamo, nekad i po dve pretrčavamo – igramo se. A ta igra se i otkriva kao cilj stihovanog pripovedanja. Kalambura ima na sve strane ovog sveže napisanog dela. Neočekivani spojevi počinju od naslova. Kao što je poznato iz bajki, sirene žive u vodi i samo u vodi su svoje na svom, a dočim izađu na kopno izložene su bolovima, svaki korak im je kao da bose hodaju po žiletu. Otuda su urbane sirene bića sa tajnom, koja se ne može shvatiti iz prvog čitanja, ali se naslućuje. Koji je motiv sirene da se izmesti iz svoje sigurne, prirodne sredine? Jasmina Malešević nam sugerise rešenje u stihovima: „Sve što se vidi, ima dušu/Ono što se ne vidi, ima još veću“. Naznake rešenja otvaraju vrata novim zagonetkama što je fini manir ove stihovane metafizičke hronike.

Nenad Novak Stefanović, novinar *Politike* i književnik

SADRŽAJ

Sirena (Rečnik simbola).....	5
---------------------------------------	---

PRVA SIRENINA GLAVA

Urbana Sirena.....	11
Putovanje kroz sopstveno vreme.....	13
Kada je imala dve godine.....	14
Kada je imala tri godine.....	15
Kada je imala četiri godine.....	16
Razum traži reč.....	17
Muzej samospoznaje.....	18
Kada je imala pet godina	20
Rodoslov patnji	21
Neodoljive patnje.....	22
Metafizičke patnje	23
Pokajničke patnje	24
Blagoslovene patnje	25
Magnet koji hvata paniku.....	26
Unikatna električna stolica	27
Bezdan (Rečnik simbola)	28
Sirenina božanstvena intima.....	29
Kada je imala šest godina	30
Ribolika trkačica.....	32
Sirena ucrtava bezdan	34

Sirena otpuša srce od krečnjaka	35
Bicikl (Rečnik simbola)	36
Zidanje reči	37
Kada je imala šesnaest godina	38
Lepota duše	39
More (Rečnik simbola)	40
Kada se patnje razliju	41
Emotivne ljuskice	42
U zamućenim vodama	43
Granice agregatnih stanja	44
Popunjavanje grudi	45
Nejedinstvena matična pesma	47
Talasi (Rečnik simbola)	48
Sirotinja se namnožila	49
Čokoladni merač sreće	51
Sirena targetuje metlu	52
Metla (Rečnik simbola)	54
Suncem opaljen gen	55

DRUGA SIRENINA GLAVA

Pan (Rečnik simbola)	59
Pismo flaširano s ljubavlju	60
Boca (Rečnik simbola)	62
Ispovest moreplovca	63
Sirenino zakopano blago	65
Sirena otkopava blago	66
Blago (Rečnik simbola)	69

Skoči iz kože pa reci hop	70
Anđeoski glasači	72
Pogrešno parkirane udice	74
Ribolov (Rečnik simbola)	75
Strast raštimovanog klavira	76
Bog je vanzemaljac	77
Pesak (Rečnik simbola)	79
Još jedna propuštena palma	80
Kada je imala trideset dve godine	82
Buđenje u istini	84
Transparentna romantika	85
Neizbežan susret s Panom	86
Ljubavna sačma	87
Telesni kormilar	89
Rasplet na Sireninom ostrvu	90
Zbogom hranom neću te ja brati	91
Ostrvo (Rečnik simbola)	92

TREĆA SIRENINA GLAVA

Zašto Sirena šapuće (prva vežba)	97
Kilogrami lete u nebo (druga vežba)	102
Lirski ep – pogovor Nenada Novaka Stefanovića	105
O autoru	105

Jasmina Malešević
dnevnik urbane sirene

Izdavač
Draslar partner – Beograd
Dalmatinska 47,
tel/faks 011 329 43 58, 275 98 08
www.draslar-partner.rs

Za izdavača
Jaroslav Draslar

Urednik
Ana Sovilj

Štampa
Draslar partner – Beograd

Tiraž 300
Beograd, 2013.

Zorica Arsić Mandarić
ČIPKANA JASTUČNICA

Zorica Arsić Mandarić
MISLILICE

Zorica Arsić Mandarić
PUTOVANJE KA SREDIŠTU DUŠE

Bela Hamvaš
FILOZOFIJA VINA

Bela Hamvaš
SCIENTIA SACRA I-II

Bela Hamvaš
ESTETIKA

Bela Hamvaš
ISTORIJA I APOKALIPSA

Ana Sovilj
VETAR

Bojana Glušac
MATO GLUŠAC
poslednje čudo

*Ako se život uporedi sa putovanjem, **sirene** u njemu predstavljaju zamke rođene iz želja i strasti. Pošto potiču od neodređenih elemenata iz vazduha (ptice) ili mora (ribe), od njih su napravljena stvorenja iz podsvesti, čarobnih i strasnih snova iz kojih izbijaju mračni i iskonski čovekovi nagoni. One simbolizuju samouništenje želje koju pokvarena mašta, umesto kao stvarni objekat ili ostvarljiv čin, prikazuje kao bezumni san. Kao Odisej, treba da se vežemo za okrutnu stvarnost jarbola koji je centar broda, koji je životna osa duha, kako bismo pobeegli od iluzija strasti.*

Ovom definicijom koja je data u Rečniku simbola, autorka započinje zavodljivo putovanje do krajnjih tačaka svog ličnog i kolektivnog svesnog i nesvesnog, i svojim dubokim poniranjem nas poziva da se usudimo da učinimo isto, a svojim lucidnim i duhovitim opaskama nas podseća da je život čudesan i da se sa svojim nemanima i strastima moramo uhvatiti u koštac pre isteka vremena.

